

[Sigsgaard.]

vanskeligheder, og i tilgift vil regeringen udskyde deres anlægsarbejder, sådan som økonomiministeren meddelte i formiddags. Da de tekniske anlæg i almindelighed ikke kan nedskæres i kommunerne, vil regeringens politik betyde, at der bliver skåret ned på byggeri af skoler, børnehaver, plejehjem, vuggestuer, ungdomsklubber, biblioteker og hospitaler. Regeringens panikpolitik vil altså ramme det aller mest nødvendige fællesforbrug, og det må VS naturligvis vende sig skarpt imod.

Dertil kommer, at diskontoforhøjelsen har gjort det meget dyrt at foretage erhvervsinvesteringer, for selv om nationalbankdirektøren udtrykkelig har sagt, at der ikke var nogen grund til at lade diskontoforhøjelsen få virkning for den lange rente, er det netop det, der er sket. Da regeringen samtidig har sagt, at forhøjelsen er midlertidig, vil industrien og andre erhverv selvfølgelig udskyde deres investeringer og vente på bedre tider. Men mange og store investeringer er nødvendige, hvis beskæftigelsen skal opretholdes både på kort og på lang sigt.

Lammelsen af investeringerne vil derfor med stor sandsynlighed medføre en væsentlig stigning i arbejdsløsheden. I samme retning vil afgiftsforhøjelserne, der jo ikke kun rammer biler og benzin, virke. Efterspørgslen vil falde eller stagnere, og så må det samme ske med produktionen med arbejdsløshed til følge. Når så samtidig statens aktivitet skal skæres ned og skatterne sættes meget kraftigt op, må konklusionen blive, at regeringen bevidst vil skabe mere arbejdsløshed, at den bevidst smider folk på gaden, at den bevidst lader de dårligst stillede og de mest sårbare betale for krisen.

Til en vis grad følger denne politik af selve det kapitalistiske system, hvor spekulation og profitjag sidder i højsædet, og til en vis grad gør regeringen bare det samme, som alle andre regeringer har gjort, fordi de har det fælles mål at få vort forældede system til at knirke videre. Buketter har alle regeringer bundet, det er altid gået mest ud over almindelige mennesker, og profitterne er hver gang blevet fredet. Høj rente er heller ikke noget nyt. Men denne regering har dog været ganske uhørt passiv og dernæst ganske uhørt klodset.

Når den skal føre økonomisk politik, har den kun to muligheder i hovedet: strammere finanspolitik og højere rente. Det er to meget enkle, meget primitive midler, og når de så anvendes generelt og klodset, bliver virkningerne grove og uhensigtsmæssige.

For at tage et eksempel: man skærer ned på statsudgifterne ved at skære lige meget ned på alle ministerier, når bortses fra de lovbundne udgifter. Det er simpelt hen det glade vanvid. Der er ting, der bedre kan skæres ned end andre. Der er områder, hvor der ikke bør bremses, men hvor der tværtimod skal sættes fart på, og der er også områder, hvor der bedre kan spares noget. Men regeringen skærer altså lige meget ned på forsvarsministeriet og undervisningsministeriet. Regeringen prøver ikke engang at prioritere. Når nu man vil skære ned, var det så ikke rimeligt at tage det meste af nedskæringen på det militær, som de gamle partier er enige om alligevel skal være ineffektivt? Var det ikke rimeligt at rydde op og rense ud i forsvarsministeriet og i militæret? Men nej, det gør man ikke — og bedre bliver det nok ikke af, at forsvarsministeren også skal være fg. finansminister.

Staten skal spare personale, og guderne skal vide, at der sikkert kan spares ikke så lidt. Der er behov for den rationalisering, som man taler så meget om og gør så lidt ved. Men det er skadeligt og dumt at bremse lige meget i alle ministerier, sådan som regeringen vil. Nogle steder kan der sikkert spares en del personale, men andre steder er der brug for mere personale, f. eks. på det sociale område.

Når regeringens indgriben er så kluntet og skadelig, hænger det sammen med, at regeringen handler i panik. Skønt vi af erfaring ved, at såkaldte kriser kommer med hele eller halve års mellemrum, kommer de alligevel af uransagelige grunde altid bag på den til enhver tid siddende regering. Det er aldrig slået fejl endnu. Burde man nu ikke denne gang tage ved lære og for eftertiden for hvert finansår udarbejde en nødplan, der forelægges folketinget sammen med finansloven, og som efter vedtagelsen i tinget kan sættes i værk, hvis der bliver brug for den?

Regeringspartierne har antydnet, at nu